

πανα, τοὺς αὐλοὺς καὶ τὰς ποικιλοχρόους σημαίας, καὶ καταστρέφεις τὴν φραγματοστολίαν, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν ἐν μεγίστῃ τιμῇ οἱ Ἀμερικανοί. Ἡ πρὸς τὰς ἐπιδείξεις αὐτὰς κλίσις τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ εἶναι πολλὰ φυσική· διότι καταγινόμενοι ἀδιακόπως εἰς ὑποθέσεις, καὶ καιρὸν ὀλίγον ἔχοντες ὥπως εὐθυμήσωσιν, αἰσθάνονται ἀληθῆ μακαριότητα ὡςάκις τύχῳσιν εὐκαιρίας ἵνα περιέλθωσι μετ' ὀργάνων καὶ σημαίων.

Μίαν τῶν ἡμερῶν εὕρισκόμενος ἐντὸς ζαχαροπωλείου, εἶδον εἰσελθόντας δύο κυρίους, τῶν ὁποίων ὁ ἕτερος ἰδὼν τινὰς συνηγμένους ἐπλησίωσεν εἰς αὐτοὺς καὶ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὴν λέξιν ταύτην «*ἀλεξιβροχον*». Τὴν μαγικὴν ταύτην λέξιν ἀκούσαντες οἱ συνηγμένοι ἔστρεψαν τὴν κεφαλὴν καὶ προσηγόρευσαν τὸν ξένον, τρίς ἐπκναλαβόντες τὴν λέξιν «*ἀλεξιβροχον*». Καὶ τότε μὲν οὐδὲν ἐνόησα· ὅτε ὅμως μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπῆντησα συνοδείαν ἀνδρῶν οὐκ εὐάριθμον φέρουσαν ἀνοικτὰ ἀλεξιβροχα ἐν καιρῷ αἰθρίας, ἐνόησα ὅτι οἱ ἐν τῷ ζαχαροπωλείῳ ἐκεῖνοι ἀνήκον εἰς σωματεῖον ἀλεξιβρόχων, οὕτινος ἄγνοῶ τὸν σκοπὸν.

Κατὰ μίμησιν τῶν σαινσιμονικῶν δογμάτων, καθ' ἃ ἡ γυνὴ ἐκηρύττετο κατὰ πάντα ἴση πρὸς τὸν ἄνδρα, συνεκροτήθη ἐν Ἀμερικῇ τῶν Βλουμεριστριῶν ἡ αἵρεσις. Αἱ μεγάλας αὐτῆς ἱέρισσις εἶναι αἱ κυρίαι Λουκρετία Μότ, Ρόζα καὶ Ἀντωνία Βράουν, ἡ δονομαστοτέρα πασῶν τῶν ἄλλων διὰ τὸ ἀνεξάρτητον τῶν ἰδεῶν καὶ τὸ πρῆρησιαστικὸν τοῦ λόγου, ἀξιοῦσαι ὅτι, ἐὰν ἡ γυνὴ ἐξευτελίζεται καὶ καταστρέφεται τόσῳ συνεχῶς, καὶ ἐὰν ἡ κακοήθεια εἶναι κοινοτέρα εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ὅπου αἱ ἀνάγκαι παρυσιάζονται πολυαριθμότεραι, τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς πλεονεξίας τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες οἰκαιοποιούμενοι πάντα τὰ ἐπικερδῆ ἔργα, ἀφίνουσιν εἰς τὰς γυναῖκας τὰ ταπεινὰ, ἢ ἐκ τῶν ὁποίων πρόσοδος καὶ ἀνεπαρκής εἶναι καὶ τὴν καρδίαν ἐξαχρεῖσι.

— «Κατακρίνετε, ἔλεγέ ποτε μετ' ἀγανακτήσεως ἡ Κ. Ἀντ. Βράουν ὁμιλοῦσα ἐν Βοστώνῃ πρὸς πολυάριθμον ὁμήγυριν ἀνδρῶν, κατακρίνετε τὰς γυναῖκας ὡς παρεκτρεπομένας, ὧς ἄνδρες ὑποκρίται, ἐνῷ σεῖς διεφθείρτε αὐτὰς ἀφαιρουντες διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἕνεκα ὑπερφιλανθείας, ὅτι δίδετε διὰ τῆς ἑτέρας εἰς αὐτὰς ἕνεκα διαφθορᾶς. Γινώσκοντες ὅτι ἡ παρεκτροπὴ γεννᾶται πολλάκις ἐκ τῆς ταλαιπωρίας, καὶ ὅτι πολλάκις ἡ πείνα εἶναι ἰσχυρότερα τῆς ἀρετῆς, στερεῖτε τοῦ ἄρτου τὰς γυναῖκας ὥπως, ἐν τῷ καταχθονίῳ δεσποτισμῷ καὶ τῇ ἀγενεῖᾳ ὑμῶν καταστήσετε αὐτὰς διεφθαρμένας!... Δότε ὅμως εἰς αὐτὰς τὰς ἐπικερδεῖς θέσεις, τὰς ὁποίας ὑμεῖς κατέχετε μόνοι, καὶ θέλετε ἶδει ὅτι, ὅταν ἀποκτήσωσι τρόπους τοῦ ζῆν, σπανίως θέλουσι παρασύ-

ρονται ὑπὸ τῆς ἐξευτελιστικῆς τῶν ἀνδρῶν γενναϊοδωρίας.»

Καὶ ὁμολογῶ μὲν ὅτι οἱ ἄνδρες, ἰσχυρότεροι ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν γυναικῶν, κρατοῦσι δι' ἐαυτοὺς μερίδιον λέοντος· ἀλλ' αἱ κυρίαι Βλουμερίστριαι δὲν πρέπει νὰ λησμονῶσιν ὅτι δὲν προγεύονται οἱ ἄνθρωποι θέσεις καὶ ὑπουργήματα, οὔτε γεύονται καταπίνοντες λίρας. Ἡ χύτρα, ἡ ταπεινὴ χύτρα πρέπει τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὸ τέλος τῶν ὑποθέσεων, νὰ ἔχῃ ἑτοιμον τὸ φαγητόν. Καὶ ἐὰν ἡ κυρία δὲν φροντίσῃ περὶ αὐτοῦ, πρέπει λοιπὸν ὁ κύριος νὰ μαγειρεύσῃ; Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν μοι φαίνεται φυσικόν, καὶ ἐπομένως οὔτε λογικόν. Πλὴν τούτου ὑπάρχει καὶ ἄλλη σπουδαιότερα φροντίς ἰδιάζουσα εἰς τὰς γυναῖκας, ἡ ἀνατροφή τῶν ἰδίων τέκνων. Αἱ Βλουμερίστριαι, αἵτινες ἄλλως καὶ κατὰ πολλὰ ἔχουσι δίκαιον, ἐξοκέλλουσιν εἰς ὑπερβολὰς ἀξιοῦσαι νὰ γίνωνται ὅπως καὶ οἱ ἄνδρες δικασταί, δικηγόροι, ἱερεῖς, στρατιῶται, ἱατροί, βουλευταί, πρέσβεις, ὑπουργοὶ καὶ ἀντλιοφόροι.

Εἶδον δὲ πολλὰς Βλουμεριστρίας εἰς τὴν λέσχην τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος, φερούσας πανταλόνια, κοντάς ἐσθῆτας καὶ στρογγύλας σκιάδια· πᾶσαι δὲ ἦσαν γραῖαι, ἰσχναί, ἀσχημοὶ καὶ ἀπαισίως στρηνόφωνοι· ἀλλὰ καὶ πᾶσαι ἐρρηγόρευον ἀδιακόπως ὁμιλοῦσαι μετὰ πολλῆς χάριτος ἐναντίον τοῦ γάμου καὶ τῶν ἐγγάμων.

Εἶναι ὅμως ἀξιοπίστα τὰ ἀσχημα, καὶ ἰσχνὰ, καὶ φωνακλάδικα γεροντακόριττα ὡςάκις ὁμιλῶσιν ἐναντίον τοῦ γάμου;

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟΝ ΡΟΔΟΝ.

(Συνέχ. Ἰβς φυλλάδ. 427.)

✠✠✠

Ἐνῷ δὲ ἦτο εἰς τὴν κλίνην ὁ Ἀνδρέας, ἐλθὼν ὁ Νικόλας ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἐπιστολήν.

— Εἶναι τοῦ Τεσιᾶ, εἶπεν ἀποσφραγίζων αὐτήν· τί ἄρα γε με γράφει;

«Ἀγαπητέ μου φίλε, ἔλεγεν ὁ πρῶν γαμβρὸς τοῦ Κ. Σιμάρ. Μάτην ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν, ἀφ' οὗ του δηλαδὴ σὲ ἀφῆκα, περιμένω ἐπιστολήν σου, ἢ καὶν σέ· διὸ σὲ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ οὔτε τὴν σιωπὴν, οὔτε τὴν παράτασιν τῆς ἀπουσίας σου· ὑποθέτω μόνον ὅτι ἡ διαπραγμάτευσις τὴν ὁποίαν σὲ ἀνέθεσα δὲν ἐτελείωσεν ἔτι. Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ἀνεπόλησα, φίλε μου, πολλὰ εἰς τὴν κεφαλὴν μου. Γάμος τόσον ἐπωφελὴς καὶ τόσον προσεχὴς ὡς ὁ ἐμὸς, δὲν πρέπει, νομίζω, νὰ διαλυθῇ ἀπερισκέπτως ἕνεκα παιδαριωδῶν αἰτιῶν, διότι ἀληθῶς

παιδαριώδης ὑπῆρξεν ἡ διαγωγή τῆς Οὐρανίας. Ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ ὅτι ἔσφαλα πλέον αὐτῆς· διότι ἂν αὐτὴ ἔχει ἰδιοτροπίας, ἐγὼ πολλῶν εἰμαι μυέγγικτος, οὐδὲ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δικαιολογηθῶ προτείνων τὴν ζωρότητα τὴν ἰδιάζουσιν εἰς τὴν νεανικήν ἡλικίαν. Διὰ τοῦτο φρονῶ ὅτι κακῶς ἐξηγήσαμεν καὶ οἱ δύο τὸ κίνημά της εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου· ἡ Οὐρανία ἔχει ζωηροτάτας τὰς χειρονομίας, κινεῖ σχεδὸν πάντοτε τὴν χεῖρα ὅταν ὁμιλῇ, καὶ τὸ κίνημα τὸ ὅποιον ἐξελάθμεν ἀντὶ ἀπειλῆς, ἦτο, βεβαιώθητι, ἀπλὴ χειρονομία. Πλὴν τούτου καὶ ἄτοπον ἂν εἶχε πρόθεσιν, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ φανῶ συγκαταβατικός, διότι δικαίως ἐρεθίσθη ὅτε μὲ εἶδε δέροντα βρῦχάρας τὸν Σολιμάν. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν, φίλε μου, νὰ συμβιβάσῃς τὸ πρᾶγμα μὲ τὴν συνήθη σου διπλωματικὴν ἱκανότητα, καὶ νὰ εἴπῃς εἰς τὸν Κ. Σιμάρ ὅτι μὴ οὔσης ἐπικινδύνου τῆς ἀποπληξίας τοῦ θεοῦ μου, θέλω ἐπανέλθει αὐτοῦ μετὰ τινος ἡμέρας. Ἀσπασόν με τὴν Κ. Ρενιέ καὶ τὴν θεῖαν της, εἰς δὲ τὴν Οὐρανίαν εἰπέ...

— Εἰς τὸν διάβολον! ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρέας σχίζας τὴν ἐπιστολὴν πρὶν τελευτῆσαι τὴν ἀνάγνωσιν. Ἐὰν ἡ Οὐρανία δὲν τὸν ἀγαπᾷ, αἰσθάνομαι τόψιν συνειδήσεως νὰ τὴν βιάσω, διότι εἰμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὴν κάμῃ εὐτυχῇ. Μόνος του ἔφυγε· τίς τὸν πταίει; τὴν παροιμίαν τὴν γνωρίζει. Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἐπίστευσα ὅτι διέλυσε τὸν γάμον, ἐθεώρησα τὸν ἑαυτὸν μου ἐλεύθερον ν' ἀγαπήσω τὴν Οὐρανίαν, καὶ τὴν ἠγάπησα, καὶ θὰ ὑποστηρίξω τὸ δικαίωμα μου.

Ἡ ἰδέα ὅτι ὑπεσκέλιζε τὸν φίλον του καὶ ἀντὶ παρνύμφου ἐγίνετο νυμφίος, δὲν ἐσκανδάλισε διόλου τὴν συνείδησίν του, ἥτις ἐνώπιον τοῦ πάθους εἰσὶν αἰγὴν θανάτου· ἄλλως καὶ διὰ διλήμματος ἐζητεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν διαγωγὴν του· ἡ τὸν ἀγαπᾷ, ἔλεγεν, ἡ δὲ τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἐν μὲν τὸ πρῶτον, θὰ μὲ ἀποβάλῃ, ἐὰν δὲ τὸ δεύτερον, τότε δὲν ὑπάρχει λόγος παρκαπόνων ἐναντίον μου.

Οὕτω πως ἀνακηρύξας ἑαυτὸν ἄθῳ ἀπεφάσισε, πρὶν ἐπιστρέψῃ ὁ φίλος του, νὰ σαφηνίσῃ τὸ πρᾶγμα· ὅθεν μετὰ τὸ γεῦμα πλησιάσας τὴν Κ. Ρενιέ εἶπεν αὐτῇ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ κατ' ἰδίαν· ἡ δὲ ὡραία ξανθὴ ὑπομειδιάσασα ἐδέχθη τὴν πρότασιν, καὶ ὅτε κατέβησαν εἰς τὸν κήπον ὁ Ἀνδρέας ἐξεμυστηρεύθη τὸ πάθος του.

— Κυρία, εἶπε, φανερόν ἐστις ὑμᾶς ὅτι ἀγαπῶ τὴν ἐξαδέλφην σας δὲν λέγω βεβαίως νέον πρᾶγμα, δ.ότι τὸ ἐνόησατε.

— Τί, κύριε! ἀνεφώνησε μὲ ἥθος προσπεποιημένον ἡ Κ. Ρενιέ.

— Ναί, τὸ ἐνόησατε· ὅπως μ' ἐμαντεύσατε, σὰς ἐμάντευσα καὶ ἐγώ. Ἐμάντευσα ὅτι ὁ γάμος τοῦ

Τεσιέ δὲν σὰς ἤρεσκε, καὶ ὅτι δὲν ἐνοστιμεύεσθε τὸν φίλον μου... Μὴ με διακόπτετε παρακαλῶ. Ἐνόησατε ὅτι ὁ χαρακτηρ τοῦ δὲν ἐδίδεν ἀρκετὰς ἐγγυήσεις εὐζωίας καὶ εὐτυχίας εἰς τὴν σύζυγόν του, καὶ ἔχετε δικαίον· ἄρα γε ἔχετε εὐμενεστέραν ἰδέαν δι' ἐμέ; Ἀγαπῶ τὴν Οὐρανίαν... τὸ ἡξεύρετε· διστάζω δὲ νὰ φανερώσω εἰς αὐτὴν, τόσῳ νέαν καὶ τόσῳ ἁθῶαν, τὴν ἀγάπην μου, ἂν καὶ καίωμαι ἀπὸ ἐπιθυμίαν νὰ τὴν κάμω. Φοβοῦμαι μὴν εἴπῃ τις ὅτι κακῶς ἀμείβω τὴν φιλοξενίαν σας· ἡ μὲν θεῖα σας θὰ ἐλπισμόνησε τὴν ἀγάπην, ὁ δὲ Κ. Σιμάρ, τὸ ὑποπτεύομαι πολὺ, δὲν θὰ τὴν ἐδοκίμασε ποτὲ, καὶ ὁ σύζυγός σας, ἂν καὶ ἔχει λόγους ἰσχυροὺς νὰ τὴν γνωρίζῃ κάλλιστα, ἔχει σοβαρότητα ἡ ὁποία δὲν μὲ ἐπιτρέπει νὰ τὸν ὁμιλήσω. Ἰδοὺ διατὶ καταφεύγω εἰς ὑμᾶς, ἔχων τὴν πεποίθησιν ὅτι μόνη ὑμεῖς μὲ ἐννοεῖτε. Συγχωρήσατε παρακαλῶ τὴν τόλμην μου καὶ ὑποσχεθῆτέ με τὴν προστασίαν σας. Ὁ Κ. Σιμάρ γνωρίζει τὴν οἰκογένειάν μου, εἶναι πλουσιωτέρα τοῦ Τεσιέ, καὶ ἔχει χαρακτηρὰ ἡπιώτατον· φρονῶ λοιπὸν ὅτι θὰ κάμω εὐτυχιστάτην τὴν Οὐρανίαν. Δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷ;

— Πῶς τὰ διορθόνετε ἀξιόλογα! ὑπέλαβε μειδιῶσα ἡ Κ. Ρενιέ. Λησμονεῖτε λοιπὸν ὅτι ὁ Κ. Τεσιέ δὲν ἔχει ἀνάγκην τῆς συγκαταθέσεώς μου διὰ νὰ ὑπανδρευθῇ τὴν Οὐρανίαν;

— Ὁ γάμος δὲν ἔγεινε, καὶ ἀπὸ ὑμᾶς κρέμαται νὰ μὴ γείνη ποτέ. Ὁ Τεσιέ ἀναχωρῶν μὲ παρήγγειλε νὰ τὸν διαλύσω ὀριστικῶς. Ναί μὲν μετὰ ταῦτα ἀνεκάλεσε τὰς ὁδηγίας του, ἐγὼ ὁμῶς ἀναλαβὼν νὰ ἐκτελέσω τὰς πρώτας ἀπορρίπτω τὰς δευτέρας. Αἱ πρὸς αὐτὸν ὑποχρεώσεις τοῦ Κ. Σιμάρ δὲν ὑπάρχουν πλέον, διότι ὁ Τεσιέ πρῶτος ἀποσύρεται. Εἰμαι ἄρα ἐλεύθερος νὰ ζητήσω εἰς γάμον τὴν ἐξαδέλφην σας.

— Ἀχμπρὸς συλλογισμός! ἂν καὶ φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶναι πάντῃ ἀμέτοχος ἰησουϊτισμοῦ, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ θεὸς μου· ἀδιάφορον ὁμῶς, ἔχετε πνεῦμα καὶ παρρησίαν, ἐγὼ δὲ δὲν ἔχω τὴν γενναιότητα ν' ἀποδοκιμάσω τὸ κίνημά σας, ἂν καὶ δὲν εἶναι πολλὰ τακτικόν. Μὲ ἐμαντεύσατε εἰπόντες ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὸν φίλον σας, διὰ τὸν ὅποιον, ὡς βλέπω, καὶ σεῖς δὲν τρελαίνεσθε, καὶ εὐχαρίστως θὰ ἐβλεπα διαλυόμενον τὸν γάμον. Ἐὰν δὲ δὲν εἶναι ἀργὰ θὰ συντελέσω καὶ ἐγώ.

— Πόσον θὰ σὰς εἶμαι εὐγνώμων!

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ἡ Κ. Ρενιέ ἀναλαβούσα τὸ φιλοσκόμμον ἡθὸς της· ὁ σύζυγός μου, ὁ ὅποιος μᾶς βλέπει ἀπὸ τὸ παράθυρον, δὲν πολυνοστιμεύεται νὰ μὲ ὁμιλοῦν τόσῃν ὥρᾳ καὶ μὲ τόσῃν ζέσιν.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη, παρακαλῶ· ἀπὸ εἰσθῆ

τόσον καλή, δὲν μὲ συγχωρεῖτε νὰ εἰπῶ εἰς τὴν Οὐρανίαν ὅτι τὴν ἀγαπῶ ;

— Ὅχι, κύριε, διότι τὸ ἔμαθε πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὰ βλέμματά σας. Χθὲς τὴν ἐκάμετε νὰ κοκκινίσῃ, καὶ καθόσον ἤξεύρω πρώτην φορὰν τὴν συνέβη αὐτὸ ἐξ αἰτίας τοιαύτης.

— Ἐκοκκίνισεν ! . . . εἰσθε βεβασία ; ἀνεφώνησεν ὁ Ἀνδρέας, ὅστις ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ ἠθέλησε ν' ἀρπάσῃ καὶ ν' ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τῆς ὠραίας ξανθῆς.

— Ὁ σύζυγός μου ! ἀνέκραξεν αὕτη, ἀποσύρουσά τὴν δεξιάν της. Θέλετε νὰ πιστεύσῃ ὅτι δι' ἐμὲ λέγετε ὅσα λέγετε ; Ἐλάτε εἰς τὸν νοῦν σας, καὶ μὴ λησμονεῖτε ὅτι σὰς ἀπαγορεύω νὰ φανερώσετέ τι εἰς τὴν Οὐρανίαν.

— Οὐτε ἐμπροσθέν σας ;

— Ἐμπροσθέν μου ; . . . Βλέπω καὶ εἶμαι πολλά καλὴ . . . Ἐλα, φθάνει τὸ πένθιμον αὐτὸ ἦθος. Βλέπω τὴν Οὐρανίαν ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ σκηνώμα· ἂς ὑπάγωμεν· δὲν ἡμπορῶ νὰ σὰς ἐμποδίσω νὰ τὴν ὁμιλήσετε.

— Μὲ ὑπόσχεσθε νὰ μὴ μὲ βάλετε πάλιν ν' ἀναγνώσω τὴν Ἰνδιάναν ;

— Τὸ ὑπόσχομαι, διότι δὲν ἤξεύρετε τί ἀναγινώσκετε ὅταν εἶναι παρούσα· ἐγὼ μόνη θὰ διαβάσω ὅσα δὲν ἐνόησα, καὶ ἐν τοσούτῳ σεῖς προσπαθήσατε νὰ φανῇτε ἀρεστός, χωρὶς ὅμως νὰ λησμονήσετε ὅτι ἀκούω ἐνῶ διαβάζω.

Καὶ ἦλθον ὅπου καὶ ἡ Οὐρανία, ἥτις τὸ ἦθος ἔχουσα σκεπτικὸν καὶ οὐχὶ φαιδρὸν, ὡς συνήθως, ἐκένται. Ὁ ἥλιος τὴν ὥραν ἐκείνην, ἐξακοντίζων τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἐντὸς τοῦ σκηνώματος, ἀνεδείκνυσεν ἔτι μᾶλλον τὸ κάλλος τῆς Οὐρανίας, ἥτις, φοβουμένη ἵσως μὴ γείνη καταφανέστερον τὸ ἐρύθημά της, παρεκάλεσε τὸν νέον μὲ φωνὴν δειλὴν καὶ γλυκεῖαν νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον.

Τὸ παράθυρον ἔκειτο ἐπάνω δρομίσκου διασχίζοντος τὸν κήπον· ἐνῶ δὲ ἐκεῖνος ἔκυψεν ἵνα κλείσῃ αὐτὸ, εἶδεν ἄνθρωπον ἐρχόμενον καὶ ἀνεγνώρισε τὸν Τεσιέ. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν τῷ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ βίβῃ κατεπάνω του μίαν γάστρην, ἀνανεῶν ὑπὲρ τοῦ φίλου τοῦ τὸ πάθημα τοῦ βασιλέως Πύρρου· μετὰ μικρὰν ὅμως σκέψιν ἀπεχώρησεν ἀφείς ἡμικλειστον τὸ παράθυρον.

— Προτιμῶ ν' ἀκούσῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, διότι θὰ μάθῃ μίαν ὥραν ἀρχήτερα τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ ἐπανελθὼν ἔλαξε χαμηλὸν σκαμνίον καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς Οὐρανίας.

ΕΤ'.

Μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς Παρίσιους ὁ Τεσιέ, ἠγείρετο τὸ πρωὶ ἔχων ἀμετάθετον ἀπόφασιν νὰ

μὴ ἰδῇ πλέον τὴν Οὐρανίαν· τὸ ἐσπέρα· ὅμως εἶχεν ὅλως διόλου ἐναντίαν· ἀλλὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν ἢ ἀπόφασιν τῆς ἐσπέρας ἤρχισεν ἀπὸ τῆς αὐγῆς. Διψῶν τὴν ἀγάπην τῆς μνηστῆς του, ἔγραψε πρὸς τὸν φίλον τοῦ τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν· μὴ ἰσχύων δὲ νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ, ἀνέβη μετὰ τινος ὥρας εἰς τὸ λεωφορεῖον τὸ μεταβιόνον εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ πενθεροῦ του. Ἀτελείωτοι ἐφαίνοντο αὐτῷ αἱ ὥραι· ὅτε ὅμως ἐφθασεν, ἐνόμισεν ὅτι οἱ ἵπποι ἔτρεχον ὡς πτερωτοί, καὶ ἐδίστασε νὰ καταβῇ· διότι πῶς νὰ περυσιασθῇ ; τί νὰ εἴπῃ ἂν ὁ φίλος τοῦ εἶχεν ἐκπληρώσῃ ἤδη τὰς παραγγελίας του ; Ταῦτα σκεπτόμενος διευθύνθη βραδυπορῶν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Σιμάρ, ὅπου φθὰς ἠθάνθη λυόμενα τὰ γόνατά του. Ὡς κλέπτως εἰσέδυσσε μέχρι τῆς θύρας τοῦ κήπου, καὶ ἀντὶ νὰ κρούσῃ ἐτράπη περὶ τὸν φραγμὸν καὶ διὰ δρομίσκου ἐφθασεν εἰς τὸ σκηνώμα ὅπου συνείθειζε νὰ ἐργάζεται ἡ φιλτάτη τῆς Οὐρανίας.

— Θὰ εἶναι μόνη, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἔχουσα ἵσως τὸν νοῦν της εἰς ἐμέ. Διὰ τί νὰ μὴ τολμήσω νὰ τὴν ἰδῶ καὶ νὰ τὴν ὁμιλήσω ;

Καὶ ἀποδιώξας τὴν δειλίαν τοῦ ἐπλησίασεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ σκηνώματος, ἥτις ἔχουσα τοὺς λίθους ἐξέχοντας ὡς βραθυμίδας κλίμακος, εὐκόλυνε τὴν ἀνάβασιν. ἤρχισε λοιπὸν νὰ ἀναβιάνη, ὀλίγον φροντίζων ὅτι ἐπλήγονε τὰς χεῖράς του· ὅτε δὲ ἐφάνη ὁ φίλος τοῦ εἰς τὸ παράθυρον ἐστάθη· ἀλλὰ νομίσας μετὰ μικρὸν ὅτι δὲν τὸν παρετήρησεν, ἐδιπλασίασε τὰς προσπαθείας του καὶ ἀνέβη εἰς τὸ παράθυρον, ὅπου ἐστάθη, τοὺς μὲν πόδας ἔχων ἐντὸς ὁπῆς, διὰ δὲ τῶν χειρῶν κρατῶν τὰς κιγκλίδας· καὶ θείς τὴν κεφαλὴν ὀπισθεν γάστρας ἠκροάζετο μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

Καὶ ἡ μὲν Οὐρανία, προσηλωμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ κέντημα, ἐσιώπῃ· ἡ δὲ Κ. Ρενιὲ λαβοῦσα κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν της τὴν Ἰνδιάναν ἐφαίνετο μὲν ἐγκύπτουσα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, εὐκόλως ὅμως θὰ παρετήρει τις ὅτι ἔστρεφε τὰ φύλλα μετὰ τῆς αὐτῆς βραδύτητος, μεθ' ἧς καὶ ἡ ἐξαδέλφη της ἐκένται. Ὁ δὲ Ἀνδρέας, καθήμενος εἰς τὸ σκαμνίον τοῦ, ἐφαίνετο ἀνήσυχος ὡς ἄλλος κατὰδικος. Μεταφέρων ἀδισκώπως τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἐξαδέλφην, καὶ ἀπ' αὐτῶν εἰς τὸ παράθυρον, ἀπὸ δὲ τοῦ παραθύρου εἰς τὴν ἄκρην τῶν ὑποδημάτων του, ἐβυθίσθη ἐπὶ τέλους εἰς σκέψεις, ὅπως πάντες, καὶ οἱ τολμηρότεροι, ὅσάκις πρόκειται νὰ πράξωσι τι ὀριστικὸν καὶ ἀμετάθετον.

— Τὸ πρᾶγμα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, εἶναι δυσκολώτερον ἢ ὅσον ὑπέθεσα κατ' ἀρχάς· πῶς ν' ἀρχίσω ;

Ἐν τοσούτῳ ἡ Κ. Ρενιὲ, βλέπουσα λάθρα τὸν νέον, ἐνόησε τὴν ἀμηχανίαν του· εἰ δὲ καὶ εἶχεν ὑποσχεθῇ αὐτῷ τὴν συνδρομὴν της, ὑπήκουσε τὴν ὥραν

ἐκείνην εἰς τὴν φιλοσκόμμονα διάθεσίν της, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν εἰρωνικῶς·

— Δὲν μὲ εἶπετε, Κ. Ἀνδρέα, ὅτι σὰς ἔγραψεν ὁ Κ. Τεσιέ;

Ὁ Ἀνδρέας ἐνόησε τὴν εἰρωνείαν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ παρῇ εὐχριστῆθαι μᾶλλον ὅτι ἐδόθη αὐτῷ ἀφορμὴ νὰ ἐξηγηθῇ ἄνευ περιφράσεων· ὁ συντομώτερος δρόμος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, εἶναι καὶ ὁ καλῆτερος.

— Μάλιστα, κυρία, μὲ ἔγραψεν ὅτι μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει, καὶ μὲ παρῇ γέλλει νὰ σὰς διακοινώσω τὴν ἐπιστροφήν του.

— Καὶ ἐταράθη ὁ θεὸς του;

— Ὁ θεὸς του, κυρία, δὲν ἦτον ποτὲ ἄρρωστος· ἐπενοήσαμεν μόνον τὴν ἀποπληξίαν, διότι ὁ φίλος μου εἶχε κρίνει ἀναγκαῖον νὰ λείψῃ μερικὰς ἡμέρας.

Ἡ δὲ Οὐρανία ἀνυψώσασα τὴν κεφαλὴν προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν νέον καὶ εἶπεν·

— Ἄν ὁ φίλος σας ἔκρινεν ἀναγκαίαν τὴν ἀπουσίαν του, ἐγὼ δὲν κρίνω ἀναγκαίαν τὴν ἐπιστροφήν του, καὶ παρακαλῶ νὰ τοῦ τὸ γράψετε.

— Μὴν εἶσαι μνησίκκος, ὑπέλαβεν ἡ Κ. Ρενιώ μὲ τόνον φωνῆς πένθιμον, διότι ἀποῦ ἐπιστρέφει θὰ εἴπῃ ὅτι ὁμολογεῖ τὸ σφάλμα του. Καὶ ἂν μετανοῇ, ἂν ὁμολογῇ ἑαυτὸν ἐνοχον, δὲν πρέπει νὰ φωνῇ τόσο σκληρά.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ κρεμάμενος Τεσιέ, κατέκρινεν ἑαυτὸν ὅτι ἠδίκησεν ἄλλοτε τὴν ὀμιλοῦσαν ἐκλαβὼν αὐτὴν κακῶς.

Ἡ Οὐρανία ἐσιώπησε· μετὰ μικρὸν δὲ ἀποταίνας τὸν λόγον πρὸς τὸν νέον, χωρὶς ὅμως νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν κεφαλὴν·

— Εἰσθε, ἡρώτησε, καὶ σεῖς τῆς αὐτῆς γνώμης;

Καὶ ὁ Ἀνδρέας, ἀτενίζων αὐτὴν μὲ βλέμμα φλογερὸν, ὅμοιον πρὸς βλέμμα ἐρημίτου βλέποντος θεῖαν ὀπτασίαν·

— Ἐμὲ, ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν χαμηλὴν, ἐμὲ πρέπει νὰ συγχωρήσῃς, ἐμὲ ὅστις σὲ ἀγαπῶ καὶ τήκομαι. Οὐρανία, ἀγγελέ μου, ἡ ζωὴ μου κρέμεται ἀπὸ μίαν σου λέξιν· εἰπέ ὅτι δὲν τὸν ὑπανδρεύεσαι.

Καὶ δὲν ἀπεκρίθη μὲν ἡ Οὐρανία, ἡ χεὶρ της ὅμως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρπάσει ὁ Ἀνδρέας, ὀμίλησεν ἀντ' αὐτῆς. Καὶ οὗτος δὲ νομίσας περιττὰ τὰ λόγια, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατά της ὅπως ἐρμηνεύσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Τὸν σιωπηλὸν αὐτὸν διάλογον θεωρήσασα ἡ Κ. Ρενιώ ὡς παράθεσιν τῶν συντεθειμένων, ἐκλείσε τὸ βιβλίον καὶ εἶπε μὲ δηκτικωτάτην εἰρωνείαν·

— Σὰς ἐπαινῶ ὅτι συνηγορεῖτε ὑπὲρ τοῦ φίλου σας· περιττὸν ὅμως νομίζω τὸν τόσον ἐνθερμον ζήλον· ἄλλως καὶ ἄτοπον εἶναι νὰ συνομιλῇτε κρυφίως.

— Τὴν ὀμιλεῖ δι' ἐμὲ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Τεσιέ· τί ἔρχετο ἀποκριθῆ;

Ἡ δὲ Οὐρανία ἐρυθρίασασα ἐσηκώθη, ἐπεριπάτησεν ὡς παιδίον ἐπιπληχθὲν, καὶ καθήσασα πλησίον τῆς ἐξαδέλφης της ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της ὀπίσθεν τῶν ὤμων της, ἐνῶ αὐτὴ ἔσειε τὸν δάκτυλον πρὸς τὸν Ἀνδρέαν. Ἀλλ' οὗτος σηκωθείς ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς Κ. Ρενιώ, ἥτις καμφοθεῖσα ἐμειδίσατο φιλικῶς.

Ἐν τούτῳ δὲ Τεσιέ, μὴ ἀκούων πλέον ὀμιλίαν, ἔσειε τὸ παράθυρον ὡς ἂν ἔπνεεν ἄνεμος· ἀλλὰ μόνος ὁ Ἀνδρέας ἐγίνωσκε τὸν σείοντα.

— Σὰς παρακαλῶ, εἶπε μεγαλοφώνως, νὰ μὲ ἀποκριθῇτε τί νὰ γράψω εἰς τὸν φίλον μου.

— ἔχετε δίκαιον, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Ρενιώ μὲ φωνὴν μητρικὴν· πρέπει, Οὐρανία μου, ν' ἀποφασίσῃς· εἰάν ἀγαπᾷς τὸν Τεσιέ, ὅλαι αἱ φιλονεικίαι εἶναι παιδαριώδεις· εἰάν πάλιν δὲν τὸν ἀγαπᾷς, εἰπέ το εἰς τὸν πατέρα σου, ὁ ὁποῖος βεβαίως δὲν θὰ σὲ βιάσῃ.

— Δὲν τὸν ἀγαπῶ, ἀπεκρίθη ἐντόνως ἡ Οὐρανία.

Ὁ Ἀνδρέας παρετήρησε τὸ παράθυρον ὅπως ἴδῃ ἂν ἦτο ἀνοικτόν· σπασμωδικὴ δὲ τις κίνησις τοῦ παρπατάσματος ἔπεισεν αὐτὸν ὅτι ὁ κρεμάμενος Τεσιέ ἤκουσε τὴν ἀπόκρισιν τῆς Οὐρανίας. Τότε στραφείς πρὸς αὐτὴν εἶπεν ὑποκριτικῶς·

— Καὶ ὅμως, κυρία, πρὸ πολλοῦ ἐμνηστεύθητε αὐτόν.

— Ἦμην τότε τόσο νέα καὶ τόσο τρελὴ, ὥστε χωρὶς νὰ ἐννοῶ ἔδωκα τὸν λόγον μου· ὁ πατήρ μου τὸ ἤθελεν, ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ κατοικήσω εἰς Παρίσιους· ἀλλὰ καὶ ὁ Κ. Τεσιέ, νομίζω, δὲν θὰ ἐθεώρησε σπουδαιότερον τὸ πρᾶγμα. Εὐτυχῶς ἡ πείρα μᾶς ἐδίδαξεν ἐγκρίτως ὅτι δὲν συμφωνοῦμεν οἱ δύο· δὲν τὸν κατηγορῶ, ὁμολογῶ ὅτι ἐγὼ πταίω. Φαίνεται ὅτι ἔχω πολλὰ ἐλαττώματα, ὅτι εἰμαι ἀνόητος, ἰδιότροπος, κακὴ μάλιστα· διὰ τοῦτο ἔχω ἀνάγκην συγκαταβάσεως ἐκ μέρους ἐκείνου ὅστις θὰ μὲ ὑπανδρευθῇ· ὁ Κ. Τεσιέ δὲν ἐφάνη τοιοῦτος. Σήμερον ἐννοῶ ὅτι δὲν θὰ ζήσω εὐτυχῆς. Λέγω μὲ παρρησίαν τὴν γνώμην μου· εἰάν τὸν ὑπανδρεύομην θὰ ἀνεκάλυπτε γρήγορα ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ, καὶ ἴσως θὰ ἐλυπεῖτο.

Ὁ Ἀνδρέας περιήρχετο εἰς τὸ σκήνωμα τεταραγμένος.

— Καὶ ἂν ἐπιστρέψῃ, πῶς θὰ τὸν δεχθῇτε; ἡρώτησε.

— Θὰ τὸν εἰπῶ ὅτι εἶπα καὶ εἰς σὰς.

— Πῶς! ἂν τὴν ὥραν ταύτην ἐπαρουσιάζετο καὶ ἐπιπτεν εἰς τὰ γόνατά σας...

— Θὰ τὸν ἔλεγα ἀδιστάκτως· «Δὲν σ' ἀγαπῶ, καὶ δὲν θὰ σὲ ὑπανδρευθῶ ποτέ.»

Ὁ Ἀνδρέας, εὐρεθεὶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην πλησίον εἰς τὸ παράθυρον, παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα, καὶ ἀμέσως ἐφάνη ἡ ἐξηγριωμένη κεφαλὴ τοῦ Τε-

σιέ. Καὶ ἡ μὲν Κ. Ρενιέ νομίσασα ὅτι ἦτο κλέπτῃς ἀφῆκε κραυγὴν, ἡ δὲ Οὐρανία, ἀναγνωρίσασα τὸν μνηστῆρά της, ἀπελιθώθη, καὶ ὁ Ἀνδρέας, προσποιηθεὶς ὅτι τότε πρῶτον ἐβλεπεν αὐτὸν ἀνέκραξε.

— Καλῶς ὤρισε, φίλε μου; τί κάμνεις;

Ὁ δὲ Τεσιέ ὅλως κατάκοπος, τρέμων τοὺς πόδας καὶ πονῶν τοὺς δακτύλους, κατεβρέχθη ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος. Καὶ ἠθέλησε μὲν νὰ μειδιάσῃ, ἀλλὰ τοσούτῳ γελοῖον κατέστη τὸ ἥθός του, ὥστε αἱ δύο κυρία ἀναγκασθῆσαν ἐφυγον δρομικῶς. Μόνος ὁ Ἀνδρέας μείνας ἠρώτησεν αὐτὸν μετὰ σοβαρότητος τείνας τὴν δεξιάν·

— Πῶς εὐρέθης αὐτοῦ, Ἀριστείδη, κολλημένος ὥς κισσός;

(*Ἐπεται συνέχεια.*)

ΛΟΓΙΩΝ ΧΙΩΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

ΛΕΩΝ Ο ΑΛΛΑΤΙΟΣ.

Ὁ πολυμαθὴς καὶ πολυγράφος οὗτος τῆς προπαραελθούσης ἑκατονταετηρίδος συγγραφεὺς (α), ὁ μέχρι μακίας τῆς Παπικῆς Ἀρχῆς ἐνθερμος ὑπέρμαχος (β) καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου πατρίου ἡμῶν δόγματος ἄσπονδος κατήγορος (γ), ὁ ἅπαντας σχεδὸν Ἑλληνας τε καὶ ἁλλοδαποὺς συγγραφεῖς ἀναγνοὺς, καὶ τὰ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν χωρὶς τὰ πλείω ἐν τῇ ἐκυτοῦ εὐρείᾳ καὶ ὄντως τεραστίᾳ μνήμῃ πρόχειρα ἔχων, ὡς τοῦτο δηλοῦται ἐκ τῶν ἐν τοῖς πολυπληθέσι καὶ πολυειδέσι πονήμασιν αὐτοῦ ἐντύποις ἢ χειρογράφοις μνημονευομένων, ἐγεννήθη μὲν ἐν Χίῳ τῷ 1586 ἔτει, Ἰουλίου μηνὸς 22 (δ), ἐξ ἰθαγενῶν γονέων τὸ δυτικὸν θρήσκευμα πρεσβεύοντων (ε), καὶ εἰς τὰς μεσαιᾶς τῆς κοινωνικῆς κλίμακος βαθμίδας ἀνηκόντων, ἐτελεύτησε δὲ ἐν Ρώμῃ, τῷ 1669, Ἰαννουαρίου 19 (ς), καθ' ἃ οἱ τὸν βίον αὐτοῦ ἱστορήσαντες βιογράφοι μνημονεύουσι (ζ).

Καὶ τὰ μὲν περὶ γεννήσεως, πατρίδος, γονέων καὶ θρησκείας Λέοντος τοῦ Ἀλλατίου τοιαῦτα ὅποια δὲ τὰ περὶ ἐκπαιδεύσεως, ἀκμῆς καὶ τελευτῆς αὐτοῦ;

Ἐννεατῆς, κατ' ἄλλους δεκαετῆς μόλις τὴν ἡλικίαν ὦν, ἐστάλη ἐκ Χίου εἰς Καλαβρίαν τῆς Νεαπόλεως, ἐνθα ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ εὐγενοῦς καὶ κραταιοῦ Σπινέλλειου οἴκου ἤρξατο τῶν προκταρχτικῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐν τῇ ἐκεῖ Σχολῇ, ὑπὸ πάντων τῶν διδασκάλων διὰ τὸ ὀξυμαθὲς καὶ ἄοκνον καὶ φιλόπονον ἐκπαινούμενος, καὶ διὰ τὸ εὐπροσήγορον, ἀστείον καὶ ἐπίχαρι τοῦ ἥθους ἀγκυρώμενος.

Δεκατετραετῆς (1660) μετέβη εἰς Ρώμην, καὶ διὰ τῆς τοῦ προστάτου αὐτοῦ Καρδινάλιου Φιλίππου Σπινέλλου ἐπιτρόφης κατετάχθη εἰς τὸ ἐκεῖ πανεπιστήμιον μετ' ἄλλων νέων Ἑλλήνων ὑπὸ τῆς Ρώμης κλεινοῦ Ποντίφηκος Λέοντος Δεκάτου, κατὰ προτροπὴν Ἰωάννου Ασκάρειος τοῦ Ρουνδακινοῦ, ὅστις μετὰ τὴν τοῦ Βυζαντινοῦ θρόνου κατάλυσιν εἶχε καταφύγει εἰς Ἰταλίαν σὺν τῷ πατρὶ καὶ τοῖς λοιποῖς τοῖς τὴν πανωλεθρίαν ἐκείνην διαφυγοῦσι. Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦτο εἶχεν ἰδρυθῆ τὸ 1513, καὶ ὡς μέγας πυρσὸς ἐν νυκτὶ ἀσελήνῳ ἐξέπεμπε τὰς λάμψεις αὐτοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ἑσπερίαν Εὐρώπην. Διήκουσε δὲ ὁ Λέων τῶν μαθημάτων τῆς φιλοσοφίας, τῆς θεολογίας καὶ τῆς φιλολογίας.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω· Βερνάρδος δὲ Ἰουστινιανὸς ὁ Χίος, ὁ τῆς ἐν Νεαπόλει Ἀγγλῶνης τότε ἐπίσκοπος, ἀνὴρ τὰ μάλιστα νουεχὴς καὶ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων οὐκ ἄμοιρος, ἀκούσας τὸν ἐκυτοῦ νεκρὸν συμπολίτην ὑπὸ πολλῶν σοφῶν ἀνδρῶν θαυμαζόμενον καὶ ἐπαινετούμενον, προσεκάλεσεν εἰς συνέντευξιν καὶ προσέφερεν αὐτῷ, ἀντὶ ἀδράς χρηματικῆς μηνιαίας ἀμοιβῆς, τὴν θέσιν μεγάλου τοποτηρητοῦ, ἣν δεχθεὶς ὁ Ἀλλάτιος μετὰ διατίαν ἐγκατέλιπε, ποθὼν ἀσπάσασθαι τοὺς γονεῖς, καὶ τὸν αἵθριον καὶ ποιητικὸν τῆς φραστικῆς αὐτὸν γῆς οὐρανὸν ἰδεῖν.

Μετὰ πολυώδυνον καὶ ἐπίπονον πλοῦν ἀφικνεῖται τέλος εἰς Χίον, καὶ ὑπὸ τῆς μηχανητικῆς θεᾶς τῶν ὑπὸ μυροδόλων δένδρων καταφύτων καὶ ὑπὸ χλόης κεκαλυμμένων ὁρέων καὶ πεδιάδων αὐτῆς θελχθεὶς, τὸν λοιπὸν τοῦ βίου χρόνον ἐν τῇ τερπνῇ ταύτῃ τῆς εὐκράτου Ἰωνίας νήσῳ διελθεῖν ἀπεφάτισε, καὶ μετὰ χρεᾶς τὸ αὐτὸ ὑψηλὸν ὑπουργημα ὁ παρὰ τῷ τῆς Ἀγγλῶνης κατεῖχε, παρὰ τῷ ἐκεῖ Λατίνῳ ἐπισκόπῳ Μάρκῳ Ἰουστινιανῷ τῷ Χίῳ δέχεται.

Χρόνου δὲ προΐοντος, ἀσθενεὶς (θ) περιπεσὼν, τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην ἐκμαθεῖν ἐπόθησεν, ἵνα δι' αὐτῆς τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ ὠφελίμος γένηται. Διὸ ἐπανέρχεται εἰς Ρώμην καὶ τῶν τοῦ σοφοῦ Ἰουλίου Καίσαρος Λαγάλλα μαθημάτων ἀκροασάμενος, ἅμα δὲ καὶ τὸν διδασκαρικὸν στέφανον προσκτησάμενος, εἰς Χίον ἐπανέρχεται, ἐνθα οὐχὶ τοῦ σώματος μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς ἱατρὸς καθίσταται, διδάσκων τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τοῖς ἐν τῷ διαδ' ἀπαύτης αὐτοῦ ἐγερθέντι Σχολείῳ (ι) φοιτῶσι τῶν Δυτικῶν Χίων πασι.

Οὐ πολὺ δὲ μετὰ τὴν τοῦ πεντητηρίου ἀνέγερσιν, οἱ ὑπὲρ δύναιμι μόχθοι ἐξησθένησαν τὸ σῶμα αὐτοῦ· διὸ ἀναθεὶς εἰς ἄλλους τὴν διέδουσαν καὶ διδασκαλίαν, κατέλιπε καὶ ἐκ δευτέρου τὴν προσφιλεῖ γενέθλιον χώραν, ἣν ἐπέπρωτο μὴ ἐκπαιδεῖν πλέον, καὶ εἰς Ρώμην μετέβη κατὰ πρόσκλησιν τοῦ τότε